

Άποψη 26/10/15 10:29 τελ. ενημ.: 26/10/15 10:29

Το ελικόπτερο, ο Μουζάλας και μια κοινωνία χύτρα

Νίκος Κατσαράκης

10
Κοινοποιήσεις

Facebook

Twitter

E-mail

Τέτοιες συνθήκες κρατικής αρωγής είχαμε να ζήσουμε από την εποχή του κραταιού ΠΑΣΟΚ. Τότε, που όποιος τόλμαγε να εναντιωθεί στις κυβερνητικές πολιτικές γνώριζε τον κρατικό απομονωτισμό ως ένδειξη περιφρόνησης.

Μόνο που εδώ δεν υπάρχουν εκδικητικά σύνδρομα. Υπάρχει παντελής ανοργανωσιά και ανικανότητα....

Ηλίου φαεινότερον σε τι συνθήκες καλούμαστε να τα βγάλουμε πέρα ως κοινωνία με το μεταναστευτικό.

Ο αρμόδιος υπουργός κ. Μουζάλας αποφεύγει την επίσκεψή του στη Χίο εξαιτίας... της μειωμένης επιχειρησιακής δυνατότητας του ελικοπτέρου με το οποίο μετακινείται! Λες και χάθηκαν τα αεροπλάνα της γραμμής.... Νέα ήθη αυτά που εισάγει ο κάθε λογής υπουργός της κυβέρνησης με αριστερό πρόσημο. Χωρίς ελικόπτερο, δικό του, δεν μετακινείται....

Κι έτσι βρισκόμαστε ως κοινωνία αγκαζέ με έναν Γενικό Γραμματέα που περιθωριοποιεί εκείνους που έχουν πάρει στις πλάτες τους την καθημερινή φροντίδα και αρωγή των μεταναστών, συνομιλεί (ως ένα βαθμό σωστά) με τους αρμόδιους και καταλήγει να ακούει τις συμβουλές της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ που λειτουργεί με «εγχειρίδιο και κανόνες» είτε συνδράμει στην Γκάνα, είτε στη Χίο.

Μόνο που έτσι δουλειά δεν γίνεται. Ο Γενικός Γραμματέας δεν είναι υπουργός να παρέχει δεσμεύσεις αναγκαίες για την επίλυση του προβλήματος ή την ανακούφισή του. Είναι «σωλήνας» που μεταφέρει την πληροφόρηση από τη μια μεριά στην άλλη και όποιος πρόλαβε τον Κύριο είδε. Και τι είδε ο κ. Παπαδόπουλος; Ο Θεός και η ψυχή του. Και πόσα κατάλαβε; Πάλι μια από τα ίδια.

Εγκλωβισμένος λοιπόν ο τόπος στα αδιέξοδα του και η κοινωνία στην αρωγή πάσης είδους βοήθειας, δεν είχε να περιμένει σχεδόν τίποτα από το κράτος, την κυβέρνηση, τους πολιτικούς ταγούς της αριστεράς των ελικοπτέρων και όλα τα υπόλοιπα.

Αν κάτι οφείλουμε να αναπροσαρμόσουμε άμεσα, είναι τα σύνδρομα αυτοσυντήρησης μας που δείχνουν σε ένα βαθμό ικανοποιητικά. Συσπειρώθηκε και πάλι η κοινωνία γύρω από μια κατάσταση την οποία είδε στην αρχή ως «πρόβλημα» όμως την μετέτρεψε γρήγορα σε «πλεονέκτημα». Δεν έχασε χρόνο, δεν ολιγώρησε, αντίθετα ξεκίνησε με τα δικά της μέσα να αντιμετωπίζει την κατάσταση γνωρίζοντας εκ των προτέρων ότι μόνοι μας, όπως πάντα, θα δώσουμε τις λύσεις. Αυτόν λοιπόν, το μετασχηματισμό της κοινωνίας που σε ώρες κρίσιμες

παραμερίζει πολλά και προσφέρει περισσότερα, ας τον λάβουμε πολύ σοβαρά υπόψη μας. Είναι σοβαρή παρακαταθήκη.

Τώρα η πρόκληση είναι να αντέξουμε, να μπορέσουμε να συνεχίσουμε. Και θα ήταν πιο εύκολο αν οι τοπικές αρχές έδειχναν ότι διαθέτουν αντανακλαστικά να ανταπεξέλθουν σε μια έκτακτη ανάγκη. Το είπαμε πολλές φορές ότι αυτό που συμβαίνει σήμερα στη Χίο το περιμέναμε από καιρό. Όμως ούτε αυτό έγινε. Χάθηκε η συνεννόηση, ξεκίνησε ο κατακερματισμός των δυνάμεων και η ασυνεννοησία, άλλος εδώ, άλλος αλλού, άλλος τη μια πρωτοβουλία, άλλος την άλλη και το σύστημα κινδυνεύει να ανατιναχτεί όπως μια χύτρα ξεχασμένη να βράζει για ώρες. Ωστόσο ας μη το βάλουμε κάτω. Η κοινωνία έδειξε να βρίσκεται πολλά βήματα πιο μπροστά από τους εκπροσώπους της. Είπαμε... μετασχηματισμός.... Υπάρχει λοιπόν δρόμος μακρύς για να οργανωθούμε ακόμη καλύτερα. Όσα ξέρει εξάλλου ο νοικοκύρης, δεν τα ξέρει καμία κυβέρνηση. Υπομονή, σύνεση, λογική και το «πρόβλημα» σήμερα μπορεί να μας οδηγήσει ε μια καλύτερη κοινωνία αύριο.

Υ.Γ. Τα βροντερά μηνύματα στα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης όλων όσοι προσπαθούν να «οικειοποιηθούν» την αλληλεγγύη πρόσκαιρα, όπως έκαναν πάντα, τα παραβλέπω. Συχνά – πυκνά δε, λυπάμαι για την ματαιοδοξία κάποιων. Προτιμώ να σέβομαι και να εκτιμώ τη δουλειά του «ανώνυμου εθελοντή» παρά εκείνου που σπεύδει να τη διατρανώσει με κάθε τρόπο....

0 σχόλια

Ταξινόμηση κατά:

Προσθέστε ένα σχόλιο...

[Πρόσθετο σχολίων στο Facebook](#)